ויטבירנו ארבע אמות ברשות הרבים והיינו

מעמא דשופר והיינו מעמא דמגילה אי הכי

יום ראשון נמי ראשון הא תקינו ליה רבנן

בביתו התינח אחר תקנה קודם תקנה מאי

איכא למימר אלא יראשון דאיתיה מן התורה

בגבולין לא גזרו בהו רבנן הנך דליתנהו מן

התורה בגבולין גזרו בהו רבנן אי הכי האידנא

נמי -אנן לא ידעינן בקיבועא דירחא אינהו

דידעי בקיבועא דירחא לידחו אין הכי נמי

של חג סביום מוב הראשון של חג (דתני) חדא סביום

שחל להיות בשבת יוכל העם מוליכין את

לולביהן להר הבית יותניא) אידך יילבית

הכנסת שמע מינה כאן בזמן שבית המקדש

קיים כאן בזמן שאין בית המקדש קיים שמע

מינה דאיתיה מן התורה בגבולין מנא לן

דתניא 📭 ולקחתם שתהא לקיחה ביד כי

אחד ואחד לכם משלכם להוציא את השאול

ואת הגזול ביום ואפילו בשבת (6) ראשוז אפי'

בגבולין הראשון מלמד שאינו דוחה אלא

יום מוב הראשון בלבד אמר מר ביום

ואפילו בשבת מכדי מלמול בעלמא הוא

איצטריך קרא למישרי טלטול אמר רבא

לא נצרכא אלא למכשירי לולב ואליבא

דהאי תנא דתניאי לולב וכל מכשיריו דוחין

את השבת דברי ר' אליעזר מ"ט דר' אליעזר

אמר קרא ביום ואפי' בשבת ורבנן האי ביום

מאי עבדי ליה מיבעי ליה ביום ולא בלילה

ור' אליעזר ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא

ליה מסיפא דקרא יושמחתם לפני ה' אלהיכם

שבעת ימים ימים ולא לילות ורבגן אי מהתם

הוה אמינא לילף ימים ימים מסוכה מה להלן

ימים ואפי' לילות אף כאן נמי ימים ואפי' לילות

וסוכה גופה מנלן יידת"ר בסוכות תשבו

שבעת ימים יימים ואפי' לילות אתה אומר

ימים ואפי' לילות או אינו אלא ימים ולא

לילות ודין הוא נאמר כאן ימים (י) ונאמר

בלולב ימים מה להלז ימים ולא לילות אף

כאן ימים ולא לילות או כלך לדרך זו נאמר

כאן ימים ונאמר יבמלואים ימים מה להלן

ימים ואפילו לילות אף כאן ימים ואפי' לילות

נראה למי דומה דנין דבר שמצותו כל

היום מדבר שמצותו כל היום ואל יוכיח

דבר שמצותו שעה אחת או כלך

מג.

ה ב מיי שם הלי יו: ל ג מיי שם הלכה י סמג שם טוש"ע א"ח סי תרנב סעיף א: ז ד מיי' פ"ו מהלכות סוכה [הלכה ה] והלכה ו סמג עשיו מג טוש"ע ה"ח סי תרלט סעיף א:

רבינו חננאל

ויעבירנו ד' אמות ברשות הרבים. והיינו דשופר והיינו ואקשינן אי ור אפי׳ יום דמגילה. הכי ניגזור אפי׳ יום טוב ראשון, ושנינן יום טוב ראשוז דאיתיה מז . התורה בגבולין, גזרו רבנן בביתו, אבל שאר הימים דליתנהו מן שאר הימים הירונה מן התורה בגבולין, גזרו רבנן ליטלו בביתו. ואקשינן אי הכי דאיתיה מז התורה הכי דאיוניה כן השדה בגבולין, האידנא נידחי ליטלנו בביתו. ודחינן לא . ידעינן בקביעא דירחא, בית הוועד דידעי בקביעא דירחא לידחו. ושנינו איז . לדידהו דידעי בקביעא . דירחא האידנא נמי דחי, מדתנז בפרק לולב הגזול יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת כל העם מוליכין את כל העם מהליכון את לולביהן לבית הכנסת, ובפירקין תנן כל העם מוליכין לולביהן הבית, ש"מ בזמן לולביהז המקדש קיים היו מוליכין . לולביהן להר הבית, אחר שחרב בית המקדש היו מוליכין לולביהן לבית הכנסת. ונדחת האי סברא, דהא מקשינן לקמן, ושנינן לא אידי ואידי שבית המקדש קיים ולא ובגבולין ובשאר המדינות בכנסת. ותרוייהו בזמז ראשון דאיתיה מן התורה בגבולין מנא לן. דתניא ולקחתם כל אחד ואחד. לכם משלכם, להוציא השאול והגזול. ביום ואפי׳ בשבת, לאיתויי יאכ מכשירי לולב ואליבא דר׳ אליעזר. ביום למעוטי אריבוד: ביום למפוטי לילות אליבא דרבנן, אבל לולב לא איצטריך קרא למישרי טלטול. ראשוז . ואפילו בגבולין. הראשון . שאינו דוחה אלא אותו יום הראשון בלבד. סוכה שנוהגת בלילות כבימים

מנא לן,

מרה"י לרה"ר אלא שברוב מקומות וענינים אמרינן

דיש לחוש להעברת ארבע אמות ואין לחוש להולאה כגון אם היה או בקרפף או בגינה דאין כאן איסור הואאה דאורייתא ויש כאן – מונח בכרמלית או בקרפף או בגינה דאין כאן איסור הואאה מדאוריי ויש כאן איסור העברה ברה"ר או

אם הגביהו על מנת ליטלו ולא להוליא ונמלך עליו להוליאו פטור אם לא עמד לפוש בינתים כדאמרינן . בפ"ק דשבת (דף ה:) כך פי' בקונט' וטעם זה לא יתכן דגבי העברה נמי אם מתחילה נטלו על מנת שלא להעבירו ארבע אמות אע"פ שהעבירו אחרי כן לא מיחייב אם לא עמד לפוש בינתים °וטעם ראשון נראה אי נמי מרה"י לרה"ר אית להו היכירא וליכא למיגזר אבל ברה"ר זימנין . דלאו אדעתיה ומעביר ארבע אמותש הא תקינו רבנן ליטול בביתו. כדקתני מתניתין ומתוך שלא התרת לו אלא בביתו זכור הוא ולא אתי לאפוקי וכי תימא א״כ לתקנו נמי כל שבעה בביתו כשחל בשבת

יודע הגמרא דמהני קלמ הואיל דראשון דאורייתא: לא ידעיגן בקביעא דירחא. לאו משום ללא ידעינן דהא אמרינן בריש בילה (דף ד:) דהאידנא ידעינן אלא עבוד רבנן כאילו לא ידעינן משום גזרה דהתם דזימנין דגורו גורה ואתי לקלקולי ובפ' מקום שנהגו (פסחים דף נא: ושם) דאמ׳ ליה רב ספרא י (לרבא) כגון אנא דידענא בקביעא דירחא בישוב לא עבידנא במדבר מאי לא כמו שפירש בקונט׳ שהיה בקי בסוד העיבור דמ"מ אסור כדפרישי׳ אלא מפרש רבינו תם דהוה דייר היכא דמטו שלוחי תשרי וזימנין דאזיל בניסן היכא דמטו שלוחי ניסן ולא מטו שלוחי תשרי דגורינן בההוא דוכתא ניסן אטו תשרי ועבדינן תרי יומי כדאמריגן בסוף פ"ק דראש השנה כדאמריגן בסוף פ"ק דראש השנה (דף כא:) כי אינהן דידעי בקביעא דירחא אין הכי נמי. אין מסקנא זו קיימא דלקמן מסקינן כיון דלדידן לא דחי לדידהו נמי לא דחי 0 (וברייתא) דקתני מוליכין לולביהן לבית הכנסת מוקמינן בזמן שבית המקדש קיים ובגבולין וא"ת מאי שנא משופר דתנן פרק ד' דר"ה (דף כט: ושם) י"ט של ר״ה שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא במדינה וי"ל דשאני לולב שאינו אלא טלטול בעלמא וכיון דחישתרי במקדש לח החמירו במדינה אבל בתקיעת שופר איכא מעשה חכמה ואחמור בה טפי ומיהו קשה דלאחר חורבן הקילו בשופר

ויעבירנו ארבע אמות ברה"ר. ה"ה דמלי למימר ויוליא מרשות ריעבירנו ארבע אמות ברה"ר. ה"ה דמלי למימר ויוליאנו היחיד לרשות הרבים אלא שברוב מקומות וענינים אמרינן יש לחוש להעברת ארבע אמות ואין לחוש להוצאה כגון אם היה מונח בכרמלית

> איסור העברה ברה"ר או הגביהו על מנת ליטלו ולא להוציאו ונמלך להוציאו פטור משום הולאה אם לא עמד לפוש בינתים כדאמרינן במסכת שבת (דף ה:): הא מקינו ליה רבנן ליטלו בביתו. כדקתני מתניתין התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו ומתוד שלא התרת לו אלא בביתו זכור הוא ולא אתי לאפוקי: אלא ראשון. דחשובה נטילתו דאפי׳ בגבולין חייב לא גזרו ביה רבנן לא בגבולין ולא במקדש אבל שאר הימים שאינו מן התורה אלא במקדש לא חשיבא נטילה דידהו וגזור ביה רבנו משום חומרא דשבת אף במקדש. ואם תאמר נמלאו ב"ד מתנין לעקור דבר מן התורה הא אותבינה ביבמות (דף נ:) ושנינן שב ואל תעשה שאני: אי הכי. משום דאיתיה בגבולין לא גזור ביה: החידנה נמי. לידחי בי"ט רחשוו חת השבת: לא ידעינן בקביעא דירחא. שמא אין י"ט עד למחר דהוה לן למעבד אלול מעובר: **אינהו**. בני :הראיה שעדיין מקדשין על ש הראיה לידחו. להו אף בזמן הזה: וחניא אידך. מתניתין היא בסוף פירקין דלעיל (דף מא:): ביום אפי' בשבת. דמשמע כל דהו יום וקרא יתירא הוא דמלי למכתב בראשון: ראשון אף בגבולין. לאו מרבויא דריש אלא ולקחתם ביום ראשון ולא פירש מקדש משמע אפי׳ בגבולין: הראשון. ה״א מיעוטא הוא כלומר בראשון לחודיה הוא דאמינא לך ואף בשבת: אלטריך קרא למישרא טלטול. דרבנן עדיין לא נאסר טלטול בעולם ובא הכתוב להתירו כאן: למכשירי לולב. בא הכתוב ללמדך שמכשירי לולב דוחין את השבת כלומר תיהוניה ואפילו לקוללו מן המחובר ולאוגדו: ונאמר להלן ימים. בלולב מה להלן ימים ולא לילות כדכתיב ביום הראשון: במלוחים. כדכתיב (ויקרא ח) ופתח אהל מועד תשבו יומס ולילה וגו': סוכה מצותה כל היום ומלואים מצותם כל היום לישב בעזרה ושלא לנאת כדכתיב [שם] ומפתח אהל מועד לא תלאו שבעת ימים ונאמר [שס] תשבו יומס ולילה שבעת ימים:

1350

 δ) [ξⁿξ ταξ], ε) [ξαξ
αε:], ε) [ξαξ
ατ:], ε) [ξαξ
απ:], ε) [ξαξ
απ:], ε) [ταξ
απ:], ε) [ταξ קלא:, ה) ג"ו שם, ט) [וער תום׳ ר״ה כט: ד״ה שמא ותוס' מגילה ד: ד"ה ויעבירנה ותוס' בילה יח. ד"ה שמא], י) ל"ל לרבי אבא, כ) [ועי׳ תוס׳ פסחים נא: ד״ה כגון], () [ל״ל ומשנהן, מ) ולעיל כח:ח.

תורה אור השלם 1. וּלְקַחְתֶּם לְכֶם בִּיוֹם הַראשון פַרי עץ הַדֵּר בפת תמרים וענף ְּוַעַרְבֵּי נְחַל וְעַרְבֵּי נְחַל ו לִפְנֵי יִיָּ י ישמחתם אֶלהַיכֶּם שִׁבְעַת יְמִים: ויקרא כג מ 2 בסכת תשבו שבעת

2: בַּטְבוּי וּנֵיטְבּוּ טְּבְּי יָמִים כָּל הָאָזוְ בְּיִשְׂרָאֵל יַשְׁבוּ בַּסְכּת: ויקרא כג מב ייקרא כג מב. 3. ופֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד תַשְׁבוּ יוֹמֶם וָלַיְלָה ײַנְשְבּרִּ יִּנְיְּכֵּם וּשְׁמַּרְתֶּם שָׁבְעַת יָמָים וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמֶרֶת יְיָ וְלֹא תְמוּתוּ בִּי בַן צֻנֵיתִי: תְמוּתוּ בִּי בַן צֻנֵיתִי:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ראשון אפילו בגבולים הראשון. נ"ב בגבולים אומר ימים ואפילו לילות או אינו אלא ימים ולא לילות ודין הוא נאמר כאן ימים ונאמר במלואים ימים מה להלן ימים ואפילו לילות אף כאן ימים ואפילו אף כאן ימיס וייב לילות או כלך לדרך זו נאמר לי ימים ונאמר להלן ימים מה להלן ימים ולא לילות אף כאו ימים ולא לילות נראה למי דומה דנין דבר כל"ל: (ג) רש"י ד"ה אינהו וכו׳ על פי הראיה:

גליון הש"ם תום' ד"ה ויעבירנו וכו' ומעם ראשון נראה. עיין עירובין דף לג ע"ב חוס' ד"ה הכח בחילן:

מוסף רש"י

אמר קרא ביום ואפילו בשבת. מדלח כמינ בשבת. מזנה כחיב ברחשון, לדרשה אתה בכל יום שהוא רחשון לחג (שבת קלא:),

לדרך זו דנין דבר שמצותו לדורות מדבר שמצותו לדורות ואל יוכיחו מלואים שאין גוהגין לדורות ת"ל טפי מבלולב דתנן בר"ה (שם) משחרב טפי מבלולב דתנן בר״ה (שם) משחרב בהמ״ק התקין רבי יוחנן בן זכאי שיהיו תוקעין בכ״מ שיש בו ב״ד ולולב לא אישתרי כלל כדמסקיי לקמן וי״ל דשופר שהוא לעלות זכרונם של ישראל לאביהם שבשתים לא רצו לבטל לגמרי וכיון דבחד ב"ד תקנו מקנו בכל מקום שיש בו ב"ד אע"פ שבומן הבית לא היה אלא במקדש דוקא ועוד דבדין הוא דלולב יהא דוחה בגבוליו יותר משופר דבר"ה דלא ידיע הביעות החודש אלא בירושלים אבל י"ט ראשון דלולב היה ידוע אף בגבוליו: הראשון מלמר שאינו דוחה אלא י"ם ראשון. מיימורא דה"א קא דרים דה"א מיעוטא הוא כלומר בראשון לחודיה הוא דבו ביום ובפ' גיד הנשה (חולין ד' 65). דרש הירך המיומנת שבירך למעוטי שמאל וכן העולה עולה ראשונה (פסחים ד' נח:) חימנין דאתיא ה״א לרצות כדאמרינן לעיל בסוף פרק הישן (ד' כח:) גבי תוספת עינוי דיום הכפורים האזרח לרצות את הנשים וגבי סוכה האזרח לרצות את הגרים כל אחד לפי עניינו: רשובה מגדן. דאי משום תשצו כעין תדורו מה דירה בין ביום בין בלילה דמהאי טעמא הוה מרבינן∞ נשים מה דירה איש ואשחו אי לאו משום הלכחא שאני הכא דמעטיה קרא בהדיא לילות דשבעת ימים משמע ימים ולא לילות דשבעת ימים מיהו למאי דקאמרינן נראה למי דומה קשה: